

Mieskuoro voimissaan

Korona musersi tai ainakin siirsi monta hienoa tempausta. Peruttu, siirretty, ankeaa! Perniön vireän mieskuoronkin 90-vuotiskonsertti siirtyi puolellatoista vuodella. Mutta onneksi se vain siirtyi. Sisältö muhi ja jalostui.

Jo varttia ennen konsertin alkua yläasteen lähistön parkkipaikat pullottavat. Toivottavasti Salon parkkipirkot viettävät viikonloppua. Ovella jonotetaan. Saliin oli kuulema jouduttu rahtaamaan uusia tuoleja ja kahvitukseen lisää purtavaa. Väkeä kertyi noin kaksi sataa.

Perniön mieskuoro esiintyi normaalia tuhdimmassa kokoonpanossa. Näyttämön eteen pystytetyille askelmille nousi reilut 30 laulajaa. Moni ulkopaikkakuntalainen seniori oli liittynyt kööriin.

Mieskuoro aloitti erikoisella kappaleella, jonka tosin olimme kuulleet jo viime Itsenäisyyspäivän juhlassa. Antaessaan Vårt land -runon sanat Runeberg luovutti samalla myös melodian. Se on ihan mukiinmenevä, mutta kyllä Paciuksen säveltämät Marseljeesin tapaan nousevat alkutahdit innostavat enemmän.

Kahden seuraavan perinteisen kuorolaulun jälkeen siirryttiin Bellmanin tunnelmiin. 1700-luvun lopulla elänyt Carl Michael Bellman on kiistatta Ruotsin kansallisoronilija. Hän kirjoitti tai käänsi mahtavan määrän etupäässä huvittavia lauluja. Bellmanin väitetään enemmänkin sovittaneen tuttuja säveliä kuin säveltäneen niitä.

Bellmanin rallit toimivat hyvin myös meillä, mollimaassa. Monet niistä ovat loistavia juomalauluja. Konsertin laulut olivat peräisin Fredmanin epistolasta, ja ne on sumentanut alan ehdoton huippu Palle.

Historiatietojen mukaan Perniön mieskuorossa on toiminut bellmaneihin erikoistuneita kvartetteja. Tämänkin konsertin koskettavimmaksi osuudeksi ainakin minulle muodostui vahvistetun kuusihenkisen, vielä nimeämättömän kvartetin veikeästi laulamattomat Juomarin allakka ja Ukko on vanha. Siinä sakissa on ainesta mihin vaan.

Nykyinen taiteellinen johtaja, juristi Matti Leikkonen on toiminut pitkään Perniön mieskuoron taiteellisena johtajana. Nyt on jo menossa kolmas pesti, ja vuosiakin kertyy lähelle kahtakymmentä. Ja sujuu mainiosti.

Puheenjohtaja Håkan Wickström kertoi luontevasti kuoron tilanteesta. Kuorossa laulaminen sitouttaa, ja joidenkin mielestä se voi näyttää kotihommien pakoilulta. Puheenjohtaja nosti vahvasti esille kotijoukkojen tuen. Vaikka kuoron pohja on nyt vankka, uusia nuoremman pään laulajia kaivataan kovasti.

Laulusiskot johtajanaan sopraano Katri Jalonen toivotti kahdella keväisellä laululla onnea ja menestystä. Lopussa vielä Salon Laulu-Sepotkin kävi onnittelemassa ja ehdottomassa yhteistä konserttia. Ylimääräisinä kajahtivat ylväästi Hannikaisen Kevätsointuja ja Sibeliuksen Isänmaalle.

Bellmanin laulut tuovat mieleeni opiskelujeni alkumetreit. Vanhemmat parrat ohjasivat meitä arkoja fukseja opiskelijaelämään. Ensitöiksemme piti opetella laulamaan rentoja juomalauluja, monet niistä bellmaneja. Ne osataan vieläkin.

Hienon konsertin lopuksi, pisteenä iin päälle, olisin halunnut kuulla vielä irrottelun Bellmanin tunnetuimmasta sepityksestä Ukko Nooa. Siitä kun on rustattu monia riemastuttavia sovituksia.

pajen.fi